

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118330465
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6118330465.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v spore žalobcu: žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., IČO: 24 785 199, so sídlom Česká republika, Hradec Králové, Československé armády 954/7, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., IČO: 36 715 352, so sídlom Martin, Jilemnického 4012/30, proti žalovanej: N. P., nar. XX.X.XXXX, bytom C. č. XXX, zastúpenej: Centrum správnej pomoci Galanta, IČO: 51 412 802, so sídlom Galanta, Staničná 1702/10, o zaplatenie 568,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 17Csp/202/2018-97 zo dňa 12. mája 2020 - vyhovujúci výrok a výrok o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (prvý v poradí) a vo výroku o náhrade trov konania (tretí v poradí) r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 318,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 17. 12. 2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (prvý výrok v poradí), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok v poradí), žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 11,98 %, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP (tretí výrok v poradí).

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím a citáciou § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods.1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, § 101, § 103 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného k 17.12.2016, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 150, § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Vecne argumentoval tým, že žaloba je podaná čiastočne dôvodne. Žalovaný uzatvoril zmluvu ako spotrebiteľ, preto sa pri posúdení veci postupuje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka účinných k 31.10.2014. Spoločnosť Provident Financial, s.r.o., žalovanému poskytla spotrebiteľský úver v sume 1.060,- Eur. Celkové náklady podľa § 2 písm. g/ zákona sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 24,20 % p.a. zo sumy úveru, t. j. 164,47 Eura a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 185,53 Eur. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú RPMN vo výške 66,90 %. Celková čiastka podľa § 2 písm. h/ zákona, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť Providentu na základe zmluvy, je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, pričom v čase uzatvorenia zmluvy a pri predpoklade riadneho a včasného plnenia dlhu, predstavuje sumu 1.410,- Eur. Priemerná hodnota RPMN vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavuje 44,06 %. Žalovaný je povinný dlžnú sumu splatiť v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú 23,50

Eur a posledná 23,50 Eur. Úver sa za podmienok podľa zmluvy poskytol na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Konštatoval, že zmluvu je nutné považovať ako zmluvu uzatvorenú bezúročne a bez poplatkov, keď v nej absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písmena f) zákona. Žalovaný je povinný žalobcovi vrátiť pôžičku len v takej výške v akej výške mu právny predchodca žalobcu poskytol, t. j. 1.060,- Eur po zohľadnení vykonaných úhrad. Žalobca uviedol, že žalovaný uhradil celkovo 492,- Eur (žalovaný túto skutočnosť nenamietal a nespochybnil, preto ju okresný súd považoval za nespornú) a teda žalovaný je povinný uhradiť ešte 568,- Eur. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je nutné chápať ako konkrétny dátum splatnosti úveru tak, aby okamžite bolo jasné, zrozumiteľné a zreteľné, v ktorý deň dôjde k splateniu celého úveru. Nie je možné, aby sa k tomuto dátumu dalo dostať zložitými výpočtami. Význam slova „termín“ v Slovníku slovenského jazyka je „presné časové vymedzenie, určené pre nejaký úkon, pre splnenie alebo dosiahnutie niečoho“. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nebolo možné žalobcovi priznať žalovanú sumu v plnej výške. Žalobca dlh nezosplatnil, preto okresný súd pri posúdení premlčania postupoval podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka. V prejednávacom prípade sa jednotlivé splátky premlčujú samostatne vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe. Ak splatenie dlhu bolo dohodnuté v 60 splátkach, potom s poukazom na znenie § 122 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka boli splátky splatné nasledovne: splátka č. 1 dňa 20.11.2014, splátka č. 2 dňa 27.11.2014; splátka č. 3 dňa 4.12.2014; splátka č. 4 dňa 11.12.2014; splátka č. 5 dňa 18.12.2014; splátka č. 6 dňa 25.12.2014 (štátny sviatok, potom sa splatnosť posúva na 29.12.2014 na pondelok); splátka č. 7 dňa 5.1.2015; splátka č. 8 dňa 12.1.2015; splátka č. 9 dňa 19.1.2015; splátka č. 10 dňa 26.1.2015; splátka č. 11 dňa 2.2.2015; splátka č. 12 dňa 9.2.2015; splátka č. 13 dňa 16.2.2015; splátka č. 14 dňa 23.2.2015; splátka č. 15 dňa 2.3.2015; splátka č. 16 dňa 9.3.2015; splátka č. 17 dňa 16.3.2015; splátka č. 18 dňa 23.3.2015; splátka č. 19 dňa 30.3.2015; splátka č. 20 dňa 6.4.2015 (Veľkonočný pondelok, potom sa splatnosť posúva na 7.4.2015 na utorok); splátka č. 21 dňa 14.4.2015; splátka č. 22 dňa 21.4.2015; splátka č. 23 dňa 28.4.2015; splátka č. 24 dňa 5.5.2015; splátka č. 25 dňa 12.5.2015; splátka č. 26 dňa 19.5.2015; splátka č. 27 dňa 26.5.2015; splátka č. 28 dňa 2.6.2015; splátka č. 29 dňa 9.6.2015; splátka č. 30 dňa 16.6.2015; splátka č. 31 dňa 23.6.2015; splátka č. 32 dňa 30.6.2015; splátka č. 33 dňa 7.7.2015; splátka č. 34 dňa 14.7.2015; splátka č. 35 dňa 21.7.2015; splátka č. 36 dňa 28.7.2015; splátka č. 37 dňa 4.8.2015; splátka č. 38 dňa 11.8.2015; splátka č. 39 dňa 18.8.2015; splátka č. 40 dňa 25.8.2015; splátka č. 41 dňa 1.9.2015 (štátny sviatok, potom sa splatnosť posúva na 2.9.2015 na stredu); splátka č. 42 dňa 9.9.2015; splátka č. 43 dňa 16.9.2015; splátka č. 44 dňa 23.9.2015; splátka č. 45 dňa 30.9.2015; splátka č. 46 dňa 7.10.2015; splátka č. 47 dňa 14.10.2015; splátka č. 48 dňa 21.10.2015; splátka č. 49 dňa 28.10.2015; splátka č. 50 dňa 4.11.2015; splátka č. 51 dňa 11.11.2015; splátka č. 52 dňa 18.11.2015; splátka č. 53 dňa 25.11.2015; splátka č. 54 dňa 2.12.2015; splátka č. 55 dňa 9.12.2015; splátka č. 56 dňa 16.12.2015; splátka č. 57 dňa 23.12.2015; splátka č. 58 dňa 30.12.2015; splátka č. 59 dňa 6.1.2016 (štátny sviatok, potom sa splatnosť posúva na 7.1.2016 na štvrtok); splátka č. 60 dňa 14.1.2016. Žaloba bola podaná dňa 12.9.2018, t. j. všetky splátky splatné do 12.9.2015 (t. j. splátky č. 1 až 42) sú premlčané a nemožno ich priznať, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a to dňa 2.10.2018. V zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.) sa úhrady žalovaného započítali na istinu a na splátky splatné od 20.11.2014. Keďže bolo dohodnutých 60 splátok na splatenie istiny 1.060,- Eur, každá splátka mala byť zaplatená vo výške 17,66 Eur periodických. Žalovaný je potom povinný zaplatiť splátky 43 až 60, t. j. 18 splátok po 17,66 Eur periodických, t. j. 318,- Eur. Žalovaný plnil premlčané splátky dobrovoľne, čoho dôkazom sú jeho úhrady realizované do augusta 2015 (č. I. 8), pričom námietku premlčania vzniesol až v podanom odpore, ktorý bol doručený dňa 2.10.2018. Námietkam ohľadne neprijateľnosti zmluvných podmienok sa okresný súd nevenoval, keďže zmluva je považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú, v opačnom prípade by úd nepostupoval hospodárne a účelne. Námietku žalovaného, že úver mu nebol poskytnutý, vyvracia sám žalovaný tým, že časť úveru splatil. Navyše žalobca k žalobe pripojil dôkaz o tom, že úver bol poskytnutý (potvrdenie o vyplatení pôžičky na č. I. 9 druhá strana). Keďže žalovaný si nespĺnil svoju povinnosť splatiť úver riadne a včas, je zo zákona povinný platiť aj úroky z omeškania postupom podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca požadoval platiť úroky z omeškania od 17.12.2016 (hoci objektívne k omeškaniu došlo už skôr, čo je pre spotrebiteľa výhodnejšie aj vzhľadom na výšku úroku z omeškania). Okresný súd viazaný žalobou, priznal takto uplatnené príslušenstvom s poukazom na § 216 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania tým, že nesplácal poskytnutý úver, je povinný platiť aj úrok z omeškania z dlžnej sumy, na ktorú povinnosť bol zaviazaný. Vychádzajúc z toho, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný je povinný zaplatiť 318,- Eur istiny a úroky z omeškania, vo zvyšku (250,- Eur s príslušenstvom) okresný súd žalobu zamietol.

3. O nároku žalobcu na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobca sa svojou žalobou domáhal pôvodne zaplattenia sumy 568,- Eur istiny, v časti o zaplattenie sumy 318,- Eur istiny bola žaloba dôvodná a v tejto časti okresný súd žalobe vyhovel. Žalobca bol úspešný v časti 55,99 % ($318/568 \times 100$) a žalovaný v časti 44,01 %. Žalobcovi prináleží po pomernom rozdelení náhrada trov konania v sume rozdielu úspechu a neúspechu, t. j. vo výške 11,98 % uplatnených trov.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná výlučne I. a III. výroku, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku. Argumentovala tým, že napadnutý rozsudok je zmätočný a nepreskúmateľný, je v rozpore s princípmi. Už v odpore tvrdila, že úver vo výške 1.060,- Eur jej nebol poskytnutý, pretože si zrazil poplatok za službu, ktorú súdy Slovenskej republiky vyhodnotili ako neprijateľnú podmienku. Dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi, ktorý neosvedčil poskytnutie úveru 1.060,- Eur. Okresný súd bol povinný vykonať dôkaz výpis z úverového účtu, ak mal pochybnosti o rozdielných tvrdeniach strán sporu. Na pojednávaní dňa 4.4.2019 zástupkyňa uviedla, že žalobca nemôže vyporiadať tento úver, lebo úver nikdy zosplatený. Nikdy nedostala žiadnu upomienku od spoločnosti Provident Financial, s.r.o. ani oznámenie o zosplatení úveru. Pretože úver nebol platne zosplatený v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách (poukázala na rozhodnutie sp. zn. 4 Obo 210/01), je postúpenie pohľadávky neplatné a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej veci, pričom súd z úradnej povinnosti skúma vecnú legitimitáciu strán sporu. Žalobca jej nikdy neposlal postúpenie pohľadávky. Má za to, že úverová zmluva je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia zákonom stanovené podmienky nespĺňa (podľa ust. § 220 ods. 2a 3 Civilného sporového poriadku). Vytkla súdu prvej inštancie, že neuviedol všetky skutočnosti týkajúce sa prejednávanej veci a nevyporiadal ani s neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve. Okresný súd priznal žalobcovi právo na zaplattenie 18. splátok x 17,66 Eur = 317,88 Eur pričom v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že zmluvu považoval za bez úročnú a bez poplatkov. Účtovanie poplatku za preberanie peňažných hotovostí za splnenie dlhu, je okrem iného zakázané aj ustanovením § 9 ods. 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch a súd nesprávne zistil skutkový stav, bol povinný zmluvu posúdiť aj neprijateľné podmienky s tým, že zmluva o doplnkovej službe je neplatná pretože súčasťou splátky mala byť táto služba **POPLATOK ZA GARANTOVANÚ SLUŽBU** ako žalobca opísal v žalobe, pričom spotrebiteľ mal uzatvoriť spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere aj Zmluvu o dobrovoľnej službe zabezpečení splátok úveru/ Zmluva o zabezpečení splátok úveru je dobrovoľnou doplnkovou službou v zmysle toho, že sa pôvodný veriteľ zaviazal poskytovať za poplatok klientovi službu, ktorá spočívala najmä vo výbere splátok priamo v mieste bydliska klienta, alebo v inom mieste podľa určenia klienta a to prostredníctvom obchodného zástupcu veriteľa (viď. Článok 1.1 zmluvy o zabezpečení splátok úveru). Za túto službu sa klient mal zaviazat' uhradiť sumu, ktorá bola priamo úmerná počtu splátok tak, aby pokryla náklady pohonných hmôt a čas obchodného zástupcu. Ide o službu, ktorú si spotrebiteľ neobjednal a nie je povinný ju zaplatiť s poukazom na Občiansky zákonník ust. § 53 ods. 8 a ktorá podmienka bola predformulovaná a neplatná zo zákona. Aj napriek tomu, že žalobca uviedol, že sa rozhodol ku prospechu žalovaného túto čiastku neuplatňovať, bola táto služba zahrnutá v splátke uvedenej v zmluve a nijako toto súd neodôvodnil v rozhodnutí, že podstatná (obligatórna) náležitosť zmluvy cena zmluvy je neurčitá a nezrozumiteľná a tak odplata za úver nebola dohodnutá určite a zrozumiteľne a najmä nebola dohodnutá v súlade so zákonom, pričom taká zmluva je neplatná od počiatku s čím sa súd prvej inštancie nevyporiadal a tak je jeho postup nesprávny čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žaloby v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 2 v bode 2 ako okresný súd uviedol mala byť posledná splátka bola splatná dňa 25.12.2015, pričom okresný súd v odôvodnení uviedol v tabuľke na strane 9 inak poradie splátok, pričom uviedol, že po dni 25.12.2015, na ktorý mala pripadnúť posledná splátka sú uvedené i splátky s dátumom splatnosti 30.12.2015, 6.1.2016 a 14.1.2016, pričom ide o nezrozumiteľné a zmätočné odôvodnenie. Po dátume 12.9.2015 podľa odôvodnenia súdom prvej inštancie na strane 2 v bode 2 sú tak podľa okresného súdu splatné splátky do 25.12.2015, ktorých je 15 ($15 \times 17,66 \text{ Eur}$) = 264,90 Eur a nie 18 ($18 \times 17,66 \text{ Eur}$) = 317,88 Eur. Ak okresný súd zistil, že úver nebol zosplatený nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky.

5. Žalobca odvolanie nepodal, k podanému odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok navrhuje ako vecne správny potvrdiť, keď okresný súd sa v odôvodnení rozsudku podrobne vysporiadal s každou spornou skutočnosťou. Žalobou si uplatnil len rozdiel medzi istinou a vykonanými úhradami.

6. Žalovaná sa vyjadrila k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej a uviedla, že sa vyjadrila k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej a uviedla, úver vo výške 1.060,- Eur jej nebol poskytnutý, keďže hneď odrátali poplatok za poskytnutie úveru vo výške 185,53 Eur. Splátky mali byť týždenne po 32,60 Eur x 60 týždňov = 1956,- Eur. Spotrebiteľ mal vrátiť podľa celkových nákladov sumu 2.141,53 Eur. RPMN na uvedený úver je 83,94 % p.a a RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je 295,05 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Zmluva je sama o sebe dôkazom neplatnosti zmluvy v časti odplata. RPMN 295,05 % teda v rozpore so zákonom. Nikdy jej neposlal postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky je neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže nebolo splnené podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň podaním zo dňa 26.10.2020 uviedla, že zotrúva na podanom odvolaní a popiera tvrdenia protistrany podľa § 151 § Civilného sporového poriadku. Zaniknutá spoločnosť Provident Financial s.r.o. mala postupovať pohľadávky na žalobcu, pričom išlo o neplatné postúpenie odporujúce zákonu a bez dohody s dlžníkom, ktoré postúpenie namieta ako neplatný právny úkon, s poukazom na neplatný právny úkon zosplatnenie úveru resp. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktorý žalobca právny úkon neosvedčil a preto nemohla byť pohľadávka platne postúpená. Žalobca vedel, že úver nebol zosplatnený, pričom taký úver resp. pohľadávku z úveru nie je možné postúpiť. Z neplatného právneho úkonu nevznikne právo a tak žalobcoví právo nevzniklo, pričom okresný súd nesprávne právne posúdil vec a rozsudok je tak zmätočný a nepreskúmateľný. Spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky s ktorými sa súd prvej inštancie nevysporiadal z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s odplatou, ktorá bola uvedená v zmluve v rozpore s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. a nebola dojednaná podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (v poradí prvý a tretí výrok) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie je požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 568,- Eur úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 568,- Eur od 17.12.2016 do zaplatenia.

9. Odvolaním strán nebol napadnutý zamietajúci v poradí druhý výrok (suma 250,- Eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 250,- Eur od 17.12.2016 do zaplatenia), preto nadobudol právoplatnosť.

10. Predmetom odvolacieho prieskumu sa stal napadnutý vyhovujúci (v poradí prvý) výrok (suma 318,- Eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 318,- Eur od 17.12.2016 do zaplatenia) a (závislý) v poradí tretí výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne ako žalobe v napadnutej časti vyhovel s poukazom na odvolacie dôvody uplatnené žalovanou v odvolaní.

11. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 16.12.2016 zmluvou o postúpení pohľadávok postúpila spoločnosť Provident Financial, s.r.o. pohľadávku voči žalovanej vrátane príslušenstva na KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., o čom bola žalovaná upovedomená oznámením o postúpení pohľadávky. Dňa 31.10.2014 uzatvorila spoločnosť Provident Financial, s.r.o. so žalovanou dňa 31.10.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 610643624, ktorou bol žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 1.060,- Eur. Poskytnutie peňažných prostriedkov preukazuje dokumentom nazvaným Potvrdenie o vyplatení pôžičky. Žalovaná uhradila splátky vo výške 492,- Eur. Žalobou sa domáha zaplatenia istiny 568,- Eur (rozdiel 1.060,- Eur a 492,- Eur), úroku z omeškania

5 % ročne zo sumy 568,- Eur od 17.12.2016 do zaplataenia. K žalobe žalobca pripojil výpis splátok a úhrad (č.l. 8), Oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016 (č.l. 8), predžalobnú výzvu zo dňa 24.7.2018 (na č.l. 9), potvrdenie o vyplatení pôžičky poskytnutej na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 610643624 (č.l. 9) zo dňa 31.12.2014 (č.l. 10), Vyhlásenie ku karte Provident zo dňa 31.10.2014 (č.l. 11), podací hárok č. EPH133917226 (na č.l. 12), podací hárok č. EPH008541518 (na č.l. 13). Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 610643624 zo dňa 31.10.2014 sa spoločnosť Provident Financial, s.r.o. zaviazala žalovanej poskytnúť spotrebiteľský úver v sume 1.060,- Eur, zároveň sa účastníci zmluvy dohodli, že celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g/ zákona sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 24,20 % p.a. zo sumy úveru, t. j. 164,47 Eur a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 185,53 Eur, celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú RPMN vo výške 66,90 %, celková čiastka podľa § 2 písm. h/ zákona, ktorú je zákazník povinný zaplatiť Providentu na základe zmluvy, je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, pričom v čase uzatvorenia zmluvy a pri predpoklade riadneho a včasného plnenia dlhu, predstavuje sumu 1.410,- Eur, priemerná hodnota RPMN vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavuje 44,06 %, zákazník splatí Providentu dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 23,50 Eur a výška poslednej splátky dlžnej sumy je 23,50 Eur, úver sa za podmienok podľa zmluvy poskytuje na dobu 60 týždňov a termín splatností poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Dňa 19.9.2018 bola žalovanej doručený platobný rozkaz spolu s prílohami (vrátane žaloby). Dňa 25.9.2018 doručila žalovaná odpor.

12. Žalovaná v odvolaní okrem iného namietala, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, s čím sa odvolací súd stotožnil s poukazom na nižšie uvedené.

13. Odvolací súd má za potrebné uviesť, že predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplataenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Provident Financial, s.r.o.) zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.10.2014, ktorú tento uzavrel so žalovanou, bolo preto potrebné, aby sa v prvom rade prvoinštančný súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie, keď bolo na žalobcovi preukázať svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa, tým skôr, že žalovaná už v podanom odpore (č.l. 24) namietala, že postúpenie pohľadávky jej nebolo nikdy oznámené ani postupníkom ani postupcom, a že postúpenie považuje za neplatné. Na uvedené však prvoinštančný súd rezignoval.

14. Správne posúdenie otázky vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), okrem iného, predpokladá, že súdy si náležitým spôsobom ujasnia, čo je na základe obsahu žaloby predmetom konania a čo je právnym dôvodom nároku uplatneného žalobou.

15. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Správne posúdenie otázky vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), okrem iného, predpokladá, že súdy si náležitým spôsobom ujasnia, čo je na základe obsahu žaloby predmetom konania a čo je právnym dôvodom nároku uplatneného žalobou.

16. Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

17. Podľa § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

18. Zmena v subjektoch záväzkového právneho vzťahu predpokladá, že k pôvodnej právnej skutočnosti, ktorou bol záväzkový vzťah založený, pristúpi následne ďalšia právna skutočnosť. Občiansky zákonník v ustanovení § 524 upravuje takú zmenu subjektov záväzkového vzťahu na základe dohody o postúpení pohľadávky, ktorá spočíva v zmene veriteľa. Postúpenie, resp. cesia pohľadávky (cessio) spočíva v tom, že do existujúceho záväzkového vzťahu medzi pôvodným veriteľom (postupca, cedens) a dlžníkom (debitor cessus) vstúpi nový veriteľ (postupník, cessionárius), ktorý súčasne preberie pohľadávku pôvodného veriteľa. Ide teda o jeden zo spôsobov zmeny záväzku na veriteľskej strane. Túto zmenu spôsobuje vlastné rozhodnutie pôvodného veriteľa. Následky postúpenia pohľadávky sa prejavia v právnom postavení všetkých účastníkov. Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je už ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie. Veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom, nastupuje tak do právnej pozície doterajšieho veriteľa a požíva všetky práva postupcu. K zmene osoby veriteľa dochádza už samotným uzavretím zmluvy, ak v zmluve o postúpení pohľadávky nie je dohodnuté inak, bez ohľadu na to, či postupca postúpenie dlžníkovi oznámil, príp. postupca postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, ani súčinnosť, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje ani to, aby dlžník o nej vedel. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotné postúpenie pohľadávky uzavretím zmluvy o postúpení vplyv na právne postavenie dlžníka nemá, dlžník je povinný splniť ten istý dlh. Nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky však vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a existujúcu proti konkrétnemu dlžníkovi.

19. Súdna prax dospela k záveru, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 119/2003). Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluvy o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník. Túto súdnu prax odobril aj ústavný súd (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 49/2008, 1 Cdo 76/2007, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 337/2012). Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, však zostal vo všeobecnosti nedotknutý (viď nálež Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 409/2013 zo dňa 11.9.2014). Uvedené závery v plnom rozsahu platia za predpokladu, že k postúpeniu pohľadávky dôjde pred začatím konania (ide o skúmanie vecnej legitímácie účastníkov konania).

20. V § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka je postupcovi uložená povinnosť oznámiť postúpenie pohľadávky dlžníkovi a súčasne je riešená i situácia, keď sa táto informácia dlžníkovi nedostane. Podľa právnej teórie oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, vyvolá postupca zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie a tiež berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že v i prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky k inej zmene záväzku, než v osobe veriteľa nedochádza. Na splnenie notifikačnej povinnosti voči dlžníkovi je zásadne povinný postupca (cedent). Táto zásada vyplýva z tej skutočnosti, že on to je, kto na cesionára prevádza zo svojho majetku pohľadávku, a že je jeho vecou a súčasťou riadneho plnenia voči postupníkovi zabezpečiť, aby zmene osobe veriteľa zodpovedal občianskoprávny vzťah dlžníka k novému veriteľovi. Postupca musí svoju oznamovaciu povinnosť splniť bez zbytočného odkladu, pre ktoré oznámenie nie sú predpísané žiadne osobitné náležitosti. Až v

takomto prípade sa stáva postúpenie voči dlžníkovi účinným, čo znamená, že od tohto okamihu je dlžník povinný svoj záväzok splniť novému veriteľovi. Ak postupca notifikačnú povinnosť voči dlžníkovi nesplní, je potrebné, aby postúpenie pohľadávky preukázal dlžníkovi postupník. Na rozdiel od postupcu, ktorý dlžníkovi postúpenie pohľadávky iba oznamuje bez toho, aby musel čokoľvek dokazovať, je v prípade postupníka potrebné, aby postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Preukázaním má zákon na mysli predloženie písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Do notifikácie môže dlžník splniť dlh s právnymi účinkami splnenie postupcovi (pôvodnému veriteľovi). Postúpenie pohľadávky znamená trvalú zmenu veriteľa a má za následok, že postúpením prechádza na postupníka pohľadávka s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, a to v stave, v akom sa nachádzala v dobe postúpenia (t.j. v okamžiku účinnosti zmluvy o postúpení). Na postupníka s pohľadávkou okrem iných prechádza tiež právo na súdne uplatnenie (nárok) vrátane oprávnenia na jej vymoženie v exekučnom konaní, ako aj práva nadobudnutú pohľadávku postúpiť ďalej inému. Skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prechod práva je zmluva o postúpení pohľadávky. Procesnoprávnym dôsledkom postúpenia pohľadávky je, že postupník stáva sa aktívne legitimovaným na vymáhanie pohľadávky v momente, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky postupcu na neho. Notifikácia je skutočnosťou na ktorú právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi. Ak postupca nesplnil si svoju notifikačnú povinnosť, môže postupník privodiť účinnosť postúpenia pohľadávky voči dlžníkovi tým, že písomnou zmluvou preukáže dlžníkovi, že k postúpeniu pohľadávky došlo. Samotná notifikácia zo strany postupníka nestačí k tomu, aby bol dlžník povinný plniť. Do doby než je mu oznámené, či preukázané postúpenie pohľadávky, môže preto dlžník splniť dlh postupcovi a tým privodiť zánik záväzku. Tento okamžik je rozhodujúci aj pre uplatnenie ďalších námietok dlžníka proti pohľadávke podľa § 529 Občianskeho zákonníka (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo/11/2012).

21. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatnenú pohľadávku preukazoval čo do dôvodu a výšky listinami, ktoré pripojil k žalobe, súčasne že na preukázanie svojej aktívnej legitimácie predložil Oznámenie o postúpení pohľadávky/pohľadávok zo dňa 16.12.2018 z ktorého vyplýva, že spoločnosť Provident Financial s.r.o. oznámila žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2018 sa spoločnosť KRUK Česká a slovenská republika s.r.o. sa stala veriteľom pohľadávky, ktorá vznikla voči žalovanej spoločnosti Provident Financial zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo 610643624 zo dňa 31.10.2014 vo výške 1.027,- Eur a zo zmluvy o poskytnutí služby KOMFORT zo dňa 31.10.2014 vo výške 436,- Eur. Žalobca pripojil podací hárok č. EPH008541518, z ktorého vyplýva podanie zásielky RN601285637 SK dňa 30.12.2016 na doručenie žalovanej na adresu Kajal 508. Žaloba vrátane príloh (aj kópie Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016) bola žalovanej doručená dňa 19.9.2018. Na doručení žalobu vrátane príloh žalovaná reagovala a okrem toho, že spochybnila poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 1.060,- Eur, namietala doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky.

22. S ohľadom na už uvedené v odseku 13 je potrebné, aby okresný súd v prvom rade riešil otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a aplikoval vyššie uvedené zákonné ustanovenia vychádzajúc z obsahu listín predložených žalobcom a vyjadrenia žalovanej o popretí doručenia oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že po vyššie uvedenom zhodnotení právnej úpravy a relevantnej súdnej praxe, predložené oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 žalovanej bez ďalšieho nepreukazuje aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu na uplatnenie pohľadávky v súdnom konaní. Na nastúpenie zamýšľaných právnych účinkov oznámenia o postúpení pohľadávky vo vzťahu k žalovanej a vo vzťahu k posudzovanej právnej otázke aktívnej vecnej legitimácie žalobcu na podanie žaloby v prejednávanej veci bolo nepochybne nevyhnutné preukázanie doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej, a to minimálne v rozsahu, že toto oznámenie sa dostalo do dispozičnej sféry žalovanej (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pričom dôkazné bremeno preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej v konaní zaťažovalo práve žalobcu, ktorý z preukázania tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky. Dôkazné bremeno ohľadom postúpenia pohľadávky môže teda žalobca uniesť buď preukázaním doručenia oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky žalovanej, alebo predložením tvrdenej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016, na ktorú odkazoval už v uvedenom oznámení o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Pričom žalobca zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 nepredložil. Odvolací súd považuje za zrejmé, že v predmetnej veci došlo k prechodu práva zo záväzkového právneho vzťahu singulárnou sukcesiou (postúpením pohľadávky) pred začatím sporu. Ak dospeje prvoinštančný súd k záveru, že postupca

svoju notifikačnú povinnosť nespĺnil je potrebné vyriešiť či postúpenie pohľadávky preukázal dlžníkovi postupník (§ 526 Občianskeho zákonníka). V prípade ak aj dospeje okresný súd k záveru, že došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu je potrebné ešte zaoberať sa tým, či právo, ktoré bolo postúpené existuje, či patrilo pôvodnému veriteľovi a či skutočne podľa platnej zmluvy prešlo a v akej výške na žalobcu. Uvedené dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie s poukazom na obsah Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016, z ktorého vyplýva, že v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 610643624 zo dňa 31.10.2014 sa žalobca stal veriteľom pohľadávky vo výške 1.023,- Eur (nie 1.060,- Eur). Ak okresný súd dospeje po vykonanom dokazovaní k záveru, že žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda že legitímne nadobudol v žalobe uplatnené práva od pôvodného veriteľa voči žalovanej je namieste sa ďalej v konaní zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy.

24. Námietku žalovanej, že na danú vec je nutné aplikovať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom), odvolací súd považuje za nedôvodnú a poukazuje na to, že aplikácia tohto ustanovenia na danú vec je vylúčená, keďže spoločnosť Provident Financial, s.r.o., ktorá uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.10.2014 a Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016 nespĺňa definíciu banky v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, na ktorú sa aplikácia požadovaného ustanovenia § 92 ods. 8 vzťahuje.

25. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne ak zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.10.2014 posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) ako aj ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

26. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj odvolací súd hodnotí za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnili ani strany sporu. Spoločnosť Provident Financial, s.r.o. ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

27. Okresný súd pristúpil ku skúmaniu, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.10.2014 obsahuje všetky obsahové náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom z vykonaného dokazovania uzavrel, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona

o spotrebiteľských úveroch (dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, preto je úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému záveru odvolací súd konštatuje, že nakoľko sa žalobca domáhal iba zaplataenia rozdielu (568,- Eur) medzi sumou 1.060,- Eur ako výškou žalovanej poskytnutého úveru a sumou tvrdených úhrad žalovanou v celkovej výške 492,- Eur, nebolo potrebné skúmanie naplnenia náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo ich prípadná absencia by podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, avšak úrok ani poplatky v tomto spore žalované neboli.

28. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

29. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

30. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

31. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

32. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, ods. 2 ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

33. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, ods. 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu, ods. 3 ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

34. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

35. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania (§ 154 CSP). Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje precizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Zaviedla sa diskrečná právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas.

36. V záujme zefektívnenia dokazovania zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku pristúpil k novej koncepcii koncentrácie konania, ktorej zmyslom je uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, čo zvyšuje procesnú zodpovednosť strán sporu a ich prístup k plneniu dôkaznej povinnosti. Strany sporu musia do momentu určeného zákonom uviesť všetko (skutkové tvrdenia aj dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej dobe, túto možnosť stratia. Možnosť modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. Na

skutočnosti a dôkazy predložené a označené neskoro súd neprihliada, hľadá sa na ne akoby neboli uplatnené. Civilný sporový poriadok rozlišuje sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania (§ 153 a § 154 CSP). Sudcovská koncentrácia sa neuplatní v sporoch s ochranou slabšej strany, okrem výnimky, ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 v spojení s § 296 CSP).

37. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP (súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní). Vo všeobecnosti procesný úkon v zmysle § 153 ods. 1 CSP nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo.

38. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. V zásade platí, ak neexistujú osobitné dôvody, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné.

39. Sudcovská a zákonná koncentrácia konania podľa ustanovení CSP v podstate vylučuje, aby strana mohla v odvolacom konaní prednášať ďalšie návrhy, ktoré opomenula zo svojej viny predniesť pred súdom prvej inštancie.

40. Odvolací súd poukazuje na to, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana v závislosti od jej procesného postavenia plniť od začiatku sporu v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strany. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

41. Spornou medzi stranami bola výška poskytnutého úveru, keď žalobca tvrdil, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.060,- Eur v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to na účet predplatenej platobnej karty, odovzdanej žalovanej do vlastníka rúk na základe súhlasu zákazníka so Zmluvou o predplatení platobnej karte, s tým, že peňažné prostriedky boli žalovanej k dispozícii najneskôr 13. deň podpisu zmluvy. Naopak žalovaná túto skutočnosť popierala v priebehu konania na súde prvej inštancie (aj v podanom odvolaní), aj potom ako jej spolu so žalobou bola doručená písomnosť Potvrdenie o vyplatení pôžičky poskytnutej na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 610643624 zo dňa 30.6.2018 (na čl. 9). Pričom žalobca na preukázanie poskytnutia úveru práve v sume 1.060,- Eur okrem uvedenej písomnosti iný dôkaz nepredložil, hoci ho ohľadom preukázania výšky poskytnutého úveru zaťažovalo dôkazné bremeno. Odvolací súd poukazuje na to, že záver okresného súdu v odseku 19, v ktorom reagoval na námietku žalovanej tak, že sama žalovaná vyvrátila tvrdenie, že úver jej nebol poskytnutý tým, že časť úveru splatila a navyše žalobca k žalobe pripojil dôkaz o tom, že úver bol poskytnutý (potvrdenie o vyplatení pôžičky na čl. 9) je predčasný a nie je postačujúci na to, aby z neho bolo možné uzavrieť, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o tom, že žalovanej bol poskytnutý úver práve vo výške 1.060,- Eur. Je nutné poukázať na to, že námietka žalovanej sa nevzťahuje na to, že by jej úver nebol vôbec právnym predchodcom žalobcu poskytnutý, ale týka sa výšky poskytnutého úveru. Preto nie je postačujúci záver okresného súdu, že na preukázanie poskytnutého úveru vo výške 1.060,- Eur stačí iba skutočnosť, že žalovaná časť úveru splatila, keď stále zostala spornou výška poskytnutého úveru. Pokiaľ ide o písomnosť na čl. 9 Potvrdenie o vyplatení pôžičky poskytnutej a základe Zmluvy so spotrebiteľskom úvere č. 610643624 zo dňa 30.6.2018, okrem toho, že s jedná zrejme o výstup z počítačového programu spoločnosti Provident Financial, s.r.o., v ktorom si viedla záznamy o svojich zákazníkoch, uvedené konkrétne položky nie sú v predloženom dokumente čitateľné a nie je možné z nich identifikovať aká finančná čiastka bola vyplatená žalovanej. Opätovne je nutné zdôrazniť,

že dôkazné bremeno o tom, aká suma bola žalovanej zo strany Provident Financial s.r.o. skutočne poskytnutá zaťažuje žalobcu. Zároveň dáva odvolací súd do pozornosti okresnému súdu písomnosť Vyhlasenie ku karte Provident zo dňa 31.10.2014 (na č.l. 11), ktorou sa okresný súd vôbec nezaoberal a teda ju nevyhodnotil z pohľadu § 191 CSP.

42. V prípade kladného záveru o tom, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu ohľadom uplatneného nároku, že žalobca uniesol dôkazné bremeno v tvrdení o výške poskytnutého úveru 1.060,- Eur resp. aj inej, sa bude okresný (opätovne) zaoberať žalovanou vznesenou námietkou premlčania.

43. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

44. Podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti.

45. Plnenie dlhu možno dohodnúť aj v splátkach. Ak sa tak stane, veriteľ môže od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou) podľa dohody účastníkov alebo na základe rozhodnutia súdu či uznania práva. Každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich trojročná premlčacia doba podľa § 101 plynie samostatne.

46. Inštitút premlčania má viesť oprávnený subjekt k tomu, aby pod sankciou premlčania uplatnil svoje právo v zákonom stanovených lehotách. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch a o aj za cenu strany vynútiteľnosti práva. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť nároku možno vyvrátiť vznesením námietky premlčania. Premlčanie je teda kvalifikované uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezaniká, len sa oslabuje.

47. Podľa § 122 Občianskeho zákonníka upravujúceho počítanie času v občianskoprávných vzťahoch, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní (ods. 1). Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním, alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň (ods. 2). Ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (ods. 3).

48. V zmysle vyššie uvedeného potom je potrebné dodať, že lehoty sú časové úseky dané svojim začiatkom a koncom. Lehota je časový úsek, ktorý je určený časovými jednotkami (deň, týždeň, mesiac, rok). Pre začiatok počítania lehoty je rozhodný deň, od ktorého sa lehota počíta (dies a quo), a deň, v ktorom lehota uplynie (dies ad quem). Občiansky zákonník ustanovuje pravidlá pre právnické počítania lehôt podľa rôznych časových jednotiek. Ak je relevantná doba vymedzená počtom dní, začiatok lehoty je určený začiatkom dňa, ktorý nasleduje po dni, v ktorom nastala udalosť rozhodná pre jej počítanie. Z uvedeného vyplýva, že deň, v priebehu ktorého nastala rozhodná skutočnosť, sa do lehoty nezapočítava, aj keby k tejto skutočnosti došlo začiatkom tohto dňa. Pre začiatok plynutia tejto lehoty je dôležitý až deň nasledujúci po rozhodnej skutočnosti, a to i vtedy, ak by týmto dňom bola sobota, nedeľa alebo sviatok. Ak je lehota vymedzená podľa týždňov, mesiacov a rokov (čo bol prípad práve prejednávanej veci keďže išlo o trojročnú premlčaciu dobu) platí, že začiatok lehoty je určený tak ako pri počítaní podľa dní a koniec lehoty pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním (pri týždňoch) alebo číslom (pri mesiacoch a rokoch) zhoduje s dňom, na ktorý pripadá skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota. Pokiaľ ide o začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby v ustanovení § 101 Občianskeho zákonníka je zakotvené všeobecné pravidlo, že všeobecná trojročná premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Možnosť vykonať právo po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v okamihu, keď sa veriteľ môže oprávnenne domáhať na súde splnenia záväzku. Začiatok plynutia premlčacej doby sa nazýva actio nata. Ten predpokladá porušenie práva takým spôsobom, že od tohto momentu možno podať žalobu. Inak povedané, actio nata je okamih, keď oprávnený môže po prvýkrát s úspechom podať žalobu na splnenie záväzku, respektíve

inak ho s úspechom uplatniť. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Pokiaľ subjektívne právo nedospelo do štádia nároku, nemôže začať plynúť ani premlčacia doba. V prípade záväzkového právneho vzťahu, obsahom ktorého je záväzok niečo dať (dare), začína premlčacia doba plynúť splatnosťou záväzku. Premlčacia doba tu plynie odo dňa, ktorý nasleduje po dni splatnosti dlhu. Pokiaľ ide o určenie posledného dňa lehoty je potrebné dodať, že Občiansky zákonník výslovne nerieši otázku, kedy končí lehota, ktorej uplynutím sa jednak nadobúdajú práva, jednak strácajú práva, respektíve nastávajú nepriaznivé právne dôsledky, t. j. či začiatkom alebo koncom posledného dňa lehoty. Z povahy vecí vyplýva, že koniec lehoty tu pripadá: a) na začiatok posledného dňa, ak sa na základe uplynutia lehoty nadobúda právo, b) na koniec posledného dňa, ak uplynutím lehoty zaniká právo alebo sa oslabuje právo (čo bol aj prípad posúdenia momentu ukončenia hmotnoprávnej premlčacej lehoty v práve prejednávanej veci) a c) nakoniec tej časti dňa, v ktorej podľa právneho predpisu, dohody alebo zavedenej praxe možno urobiť úkon, ktorého sa plynutie týka.

49. Odvolací súd poukazuje na to, že prvoinštančný súd postupoval správne ak pri posudzovaní premlčania aplikoval § 101 a § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, keďže nedošlo k zosplatneniu dlhu v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, premlčacia doba ohľadne jednotlivých splátok úveru plynula odo dňa zmluvne dohodnutej splatnosti tej-ktorej plátky, bez ohľadu na to akým spôsobom žalovaná úver splácala.

50. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

51. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku, za tým účelom v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

52. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

53. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

54. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).